

saaledes, skal jeg ikke opholde mig derved, idet det Parti, jeg har den Ære at repræsentere, er enig i at anbefale Ratificeringen.

Til meget af det, den ærede foregaaende Taler (Moltesen) udtalte, kan jeg fuldt ud slutte mig. Om selve Sagen skal jeg kun sige, at jeg for mit Vedkommende har glædet mig over den Ordning, der er opnaaet. Selve Aalands-Spørgsmaalet var efter min Mening langt mere indviklet, end det i Regelen er opfattet herhjemme. Aalandsøernes Befolkning ønskede jo saa godt som enstemmigt at komme til Sverige, men den svenske Befolkning i Finland ønskede at beholde den. Spørgsmaalet laa altsaa ikke saa lige til, som man kunde mene. Vi ved, at den største Del af det svenske Folk, det svenske Socialdemokrati, den svenske Regering med Hjalmar Branting i Spidsen i højeste Grad ønskede, at Aalandsøerne maatte være kommet til Sverige. Vi ved ogsaa, hvilken Skuffelse det var for Statsminister Branting, at det ikke skete. Des større er vor Beundring for den svenske Statsminister for, at han, hans Parti og det svenske Folk loyalt har accepteret den Ordning, der blev truffet af Folkeforbundsraadet. Her har de vist en mønstergyldig Vej. Ogsaa af den Grund er det i saa høj Grad retfærdigt, at netop Hjalmar Branting har modtaget Fredsprisen. Han har i det svensk-finske Stridsspørgsmaal virket i samme Aand, som da han i 1905 virkede for et fortsat fredeligt Forhold mellem Norge og Sverige. Han gjorde det trods den dybe nationale og personlige Skuffelse, som Løsningen var ham; des mere beundringsværdigt var det. Vi kan fra vor Side kun glæde os over, at dette Spørgsmaal er løst i Fred. Begge Parter har bøjet sig loyalt for den trufne Ordning, og samtidig er der for baade Aalandsøernes Befolkning, Sverige og den hele Verden skabt det store Fremskridt, at den Spire, der blev lagt ved Parisertraktaten af 1856, videre udvikles paa dette Omraade. Lad være, at det kun er lille, det neutraliseres, det fredlyses, og den Maade, hvorpaa dette sker, kan vi fra vor Side, som Omstændighederne nu en Gang er, slutte os til. Vi kunde kun ønske, at den Løsning, som hele dette Spørgsmaal har faaet, maatte blive forbilledlig for mange andre Spørgsmaals Løsning, og at vi efterhaanden maatte kunne komme til en Neutralisering og Fredlysning af videre og videre Omraader,

til sidst af hele Europa, ja, af hele Verden. Dermed skal jeg anbefale Sagen.

Pürschel: Den højtærede Udenrigsminister begyndte med at sige, at denne Konvention var meget betydningsfuld, og sluttede med at anbefale dette Forslag til velvillig og hurtig Fremme, men jeg kan ikke paa mit Partis Vegne føre Ordet ved denne Lejlighed uden at understrege, at det forekommer mig i høj Grad ønskeligt, at man havde faaet noget længere Tid til at se paa dette Forslag, sætte sig ind i det og drøfte det. Den højtærede Udenrigsminister sagde, at Menneskeheden er endnu langtfra saa god, som den burde være, men denne Erkendelse burde ikke have afholdt Ministeren fra at være saa god, som han burde være, ved at give os lidt længere Tid til at overveje Sagen.

Imidlertid ligger Situationen saaledes, at efter at man har modtaget Indbydelsen, og efter at man har været med til at afslutte Overenskomsten, er der i Virkeligheden intet Valg, og mit Parti ser derfor ogsaa ganske enig saaledes paa Sagen, at man skal give sit Samtykke til den Ratifikation, der her er Tale om. Nogen egentlig Realitetsbehandling af hele Forslaget kan der jo ikke være Tale om. Her er efter vor Opfattelse kun Tale om en Formalitet, en Formalitet, som lader den højtærede Udenrigsminister beholde hele det moralske Ansvar for denne Konvention.

Jeg vil dog gøre et Par Bemærkninger, som netop i Kraft af Tidens Korthed maa blive meget spredte. Først vil jeg gerne understrege, at ved denne Indbydelse til at deltage i disse Forhandlinger er ligesom fremhævet Danmarks militærgeografiske Stilling som Østersømagt og endda som en meget betydningsfuld Østersømagt, som den, der ligger ved Indgangen til Østersøen.

Derefter vil jeg udtale min Tilslutning til den Glæde, som allerede de to Ordførere for henholdsvis Venstre (Moltesen) og Socialdemokratiet (Borgbjerg) har udtalt over, at det ved denne Konvention er lykkedes at fjerne en oplussende Strid, som ingen, der er interesseret i et enig Norden, kunde se paa med andet end den allerstørste Beklagelse.

Med Hensyn til Konventionens Bestemmelser vil jeg gerne gøre en Bemærkning om Artikel 6. Det er jo en henrivende lille Perle. I dens første Stykke staar der, at i Krigstid skal den i Artikel 2 beskrevne Zone betragtes som neutral, i